

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 14. september 2014

Kirkedag: 13.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 20,20-28

Salmer:

SK: Nu går vi glad; 727; 729 ; 41; 728; 477; 730

LL: Nu går vi glad; 447; 729 ; 728; 477; 730

Hvad får en mor til at bede om hæderspladserne til sine to sønner? Hvad får hende til at tro, at lige hendes sønner, er de bedst egnede til den position, at være henholdsvis højre og venstre hånd for Jesus?

Ligger der det i det, at hun ved, at hvis ikke hun tager affære og gør noget, så bliver de aldrig til noget. Næppe, men det er da en mulighed. Ligger der det i det, at hun ønsker det bedste for sine børn? Og det er der jo for så vidt ikke noget galt i. Det gør alle forældre vel. Jeg har dog kendt til forældre, der havde den indstilling, at deres børn ikke måtte blive mere end dem selv. De var misundelige på deres børns mulighed for at blive mere, end de selv var blevet til. ”Jeg har altid kunne klare mig som arbejdsmand, så det kan mine børn også.” sagde en far engang, da en skolelærer forsøgte at overtale faderen til, at hans søn måtte læse videre. Men de fleste forældre ønsker det bedste for deres børn, og vil gerne hjælpe dem på vej til det. Og de fleste forældre glæder sig, når det gør børnene godt, og de stolt kan fortælle om dem.

Det kan jo også være moderens egne ambitioner, måske endda brudte og skuffede ambitioner, hun her forsøger at få fremmet. Det er den slags man ind i mellem kan høre på sidelinjen på fodboldbanen, når forældre ser deres lille søn løbe rundt på boldbanen. Selv til børn i 5-6 års alderen, kan man høre en far

råbe: ”Så spark ham dog ned!” Måske er det ikke ambitioner, men snarere idioti, der fylder en sådan far. Men det er ikke noget ukendt fænomen, at børn skal leve deres forældres ambitioner ud.

Men hendes ønske – ja undskyld mig, jeg kan virkelig ikke læse denne tekst uden at komme til at tage mig selv til hovedet. To grand voksne mænd, en del af discipelflokken, står der foran Jesus, og så kommer deres mor og beder om fremtrædende pladser på deres vegne. De er da lidt ynkelige. Men det er jo ikke et særsyn. Vi kan også i dag høre om forældre, der møder op på f.eks. universitetet for at tale deres børns sag – og børnene her er jo også voksne og myndige mennesker.

Hendes – og måske også hendes sønners ønske – kan meget vel rumme det perspektiv i sig, at de er bedre end de andre. I hvert tilfælde er det noget, som fylder rigtig meget i masser af menneskers hverdag. Vi skal frem, og om nødvendigt også på andres bekostning; men det gør ikke så meget, for vi er jo også bedre. Vi er alt for meget hinandens konkurrenter i livet. Der er alt for meget, hvor de andre skal ”tjene” til min fremgang. Har vi magt og myndighed, så andre skal tjene os, så har vi anseelse og det går os godt, og et er jo bare, som vi har fortjent.

Sådan er Jesu opfattelse af tingene ikke. Han ved godt, at der er magtpositioner i samfundet. Han ved godt, at nogle skal have magt og myndighed. Men selv om man har en sådan position, kan man godt have et tjener-sind. Og når det handler om vort fællesskab og vort liv med hinanden, så er der kun en vej frem og en vej til glæde, og det er tjenersindet. I fællesskaber, venskaber, ægteskaber, interesseskaber – og i kirken, skal vi tjene hinanden – ligesom Menneskesønnen, siger Jesus.

”Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.” Hver gang Jesus omtaler sig selv som ’Menneskesønnen’ sker det i lyset af tjeneste og af lidelse. Jesu lidelse og død. I betegnelsen ’Menneskesønnen’, når Jesus bruger det, klinger Esajas 53, profetien om Herrens lidende tjener. Derved kan der meget nemt blive en konflikt mellem Jesu brug af ’Menneskesønnen’ og hans tilhøreres opfattelse af denne, for i deres optik – med begrundelse i Danielsbogen i GT, er ’Menneskesønnen’ en himmelsk herskerskikkelse i al den pomp og pragt og herlighed og myndighed, der overhovedet kan forestilles.

Når disse to opfattelser støder sammen, eller måske rummes de begge i Jesu ord, så viser det os, at Jesus er himmelherskeren, han har al magt, myndighed og herlighed, og han kan kræve ubetinget lydighed og tilbedelse, og han har en trone nærmest af kosmiske dimensioner, med et sæde til højre og venstre, og han kan kalde legioner af engle til at bestemme og undertrykke. Sådan er han som Menneskesønnen. Og han bruger det hele til at tjene os. Med det hele tjener han os. Han sætter det hele til som løsesum for mange. Han giver sit liv for vore liv.

Det er alt for tit, vi i TV hører om menneske, der bliver taget som gidsler. Nogle gange hører vi så også om, at de bliver frigivet. Men vi får aldrig at vide, hvad det har kostet et land, et rederi eller en organisation. Mon så mange ville blive frigivet, hvis prisen for et liv var et liv?

Men sådan er det med Jesus. Han erlægger løsepengene med sit liv. Det tydeliggøres for os i gudstjenesten, når vi fejrer nadver. Når vi rækkes det lille nadverbrød, oblaten, så ligner det faktisk en mønt. Og lige som der på vores mønter er billeder af regenten, således er der også et billede på oblaten. Et billede, der garanterer for denne ”mønts” ægthed. Når vi rækkes

oblaten, viser Jesus os, at hermed har jeg betalt for dit liv, og billedet viser, at det er med sit liv, han har betalt.

Dérfor skal vi heller ikke være gidsler i hinandens kamp mod hinanden. Vi skal tjene hinanden med det nødvendige om nødvendigt. Vil vi kunne løfte hovedet højt i agtelse og respekt, så skal det være i den nødvendige tjeneste for hinandens liv og glæde. Eller som profeten Mika skriver: Vi skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med vor Gud.

Tjenersindet skal præge og lede os, fordi vi har en Herre, som tjener os. Gudstjeneste er Guds tjeneste af os med det nødvendige, at vi kan gå ud i tjenesten for hinanden, løsrevet fra skyldens og skammens byrde, løsrevet fra fortvivlelsens mismod, frigjorte i kærlighed og tilgivelse, og i dette, for dette og med dette, være det samme for hinanden. Derved er det ikke os, der bliver den store, men vi får vist hinanden Ham, som er den store. Den store tjener.

Vi har fået det frie liv, løsladt af det, som fanger os i livets mørke og håbløshed. Frigjort for alt det, hvormed vi kan fordømme os selv og hinanden. Frigjort for Guds fordømmelse. Vi har fået det. Livet er en gave. Derfor siger vi også tak. Tak for høsten. Tak for livet. Tak fordi jeg kan stå op om morgene, hvis jeg kan det. Vi har langt mere at sige tak for end ak over. Vi har langt mere grund til det ubekymrede liv end til bekymringerne, sådan som budskabet er i salmen *Lille Guds barn*. En salme, der opfordrer til at hvile i Guds omsorg og, som vi ofte også beder ved bisættelser/begravelser, opfordrer os til at se, hvad vi har fået, mere end til at se, hvad vi ikke fik.

Høstgudstjenesten er takken for livet. Men det er også at være opmærksomme på, at hvad vi har fået i livet, har vi fået for at

give og bruge på hinanden. Vi har intet fået; men i vores del af verden, har langt de fleste af os fået en masse til låns. Til låns, for vi efterlader det hele bag os en dag. Livet er givet os for at blive levet, og det kan det kun frit og ubekymret, når vi bruger livet i tjenesten og i taknemmeligheden. Da gør vi os nemlig klart, at vi ikke er livets Herre, for der er en, der er langt mere kærlig og gavmild, end vi kan være. Og vi er ikke livets skaber, for så var det slet ikke så fantastisk og dejligt, som det heldigvis er for langt de fleste af os.

Vi skal sige tak før ak, og tjene før vi betjenes. Da bliver Han stor, som for os alle har givet sit liv for vore liv, ikke bare for det gode høstudbytte, men for evighedens herlighed, når vi en dag skal se Menneskesønnen på hans herligheds trone.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen